

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: M. v. Dullemen
E. de Lijser
O. D. v. d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A. A. Regtien
Redactie/Administratieadres:
Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1281198, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar
Los nummer f 0,40

Eerste jaargang nr 19 - 18 februari 1967

DE OORLOG IN DE DELTA VAN DE MEKONG

Aan het eind van het vorige jaar zijn Amerikaanse strijdkrachten voor het eerst ingezet in de oorlog tegen de 'Vietcong' in het zogenaamde 4e legerkorps-gebied, dat het zuidwesten van Zuid-Vietnam omvat. In de 16 provincies die het deltagebied bevat en die in totaal iets groter in oppervlakte zijn dan Nederland (namelijk 39.293 km²) wonen volgens een schatting van 1964 5,8 miljoen mensen. Zoals bekend, speelden de militaire operaties van de Amerikanen zich tot nu toe voornamelijk af in het noordelijke deel van het land, het gebied van de zeer dun bevolkte 'Hauts Plateaux' en het zogenaamde 'Centre'. Deze twee gebieden tellen samen ongeveer 6,3 miljoen inwoners, die echter over 105.081 km² verspreid wonen, zodat de bevolkingsdichtheid in het gebied ongeveer 60 inwoners per km² bedraagt. In de delta daarentegen is de bevolkingsdichtheid 147 inw/km². Deze tegenstelling in dichtheid, en daarmee in kwetsbaarheid van de bevolking voor grootscheepse militaire operaties wordt echter nog opvallender wanneer men zich realiseert, dat de bevolking in de delta zeer verspreid woont, terwijl die in de noordelijke gebieden gekonsentreerd aan de kust woont, terwijl de Hauts Plateaux vrijwel 'leeg' zijn.

(Nguyen Van Hao, Les problèmes de la nouvelle agriculture vietnamienne, Genève 1963, en Régilités Vietnamiennes, Saigon 1966)

De Australische reporter Denis Warner, die reeds vele jaren in Vietnam verblijft, schrijft in een recent artikel:

De Vietcong en de Noordvietnamezen zijn bezig de grote, konventionele oorlog te verliezen, maar men kan ook betogen dat zij de kleine guerrilla-oorlog nog steeds aan het winnen zijn. Ik vroeg aan een hoge functionaris in de anti-guerrilla-oorlogvoering, wat hij vond van het verloop van de oorlog. "Ik ben niet helemaal bevoegd om op deze vraag te antwoorden", was zijn antwoord, "ik weet niet hoe de zaken staan in Midden-Vietnam. Misschien zijn we daar aan de winnende hand, maar in de delta verliezen we nog steeds." Deze uitspraak zou officieel nooit bevestigd worden. Toch blijft er het feit dat weinig of geen vooruitgang geboekt is door de regering tegen de activiteiten van de guerrilla's. Daar staat tegenover dat de Vietcong overal onmetelijke moeilijkheden ondervindt en er zijn bewijzen uit vele gebieden, dat hun populariteit bij het volk lijdt doordat de Vietcong gedwongen is zware eisen te stellen. Volgens een hooggeschatte specialist in zaken betreffende het Nationale Bevrijdingsfront betalen drie-vijfden van de bevolking vrijwillig of onvrijwillig nog steeds belastingen aan de Vietcong (dit betreft geheel Zuid-Vietnam, red. VB)...

(The Reporter, 15-12-'66)

EKONOMISCH BELANG VAN DE DELTA

De rijstooft. Deze is essentieel voor de Vietnamese economie, maar de oorlog heeft reeds duizenden boeren van hun sawahs verdreven, waardoor de produktie afnam. Zal de komst van de Amerikanen deze ontwikkeling versnellen?

(Christian Science Monitor, 5-12-'66)

De delta-bevolking verkeert in de gelukkige omstandigheid, dat zij, dit in tegenstelling tot de be-

volking van Midden-Vietnam, in theorie voldoende rijst kan produceren om zichzelf te voeden. Bij een produktiviteit van ongeveer 1500 kg rijst per hektare rijstland zijn met een hektare bijna zes mensen te voeden. Een hektare behoeft echter slechts ongeveer 2,5 persoon te onderhouden. Voor de oorlog en in mindere mate ook in de jaren vijftig, was de delta dan ook een rijst-exportgebied. Grote percentages van de rijstproduktie gingen echter ook naar grondbezitters, handelaren, bezitters van rijstmolens, en via belastingheffing naar de verschillende regeringsinstanties. Zoals bekend, was er een zeer ongelijke verdeling van het grondbezit in de delta, die door landhervormingen slechts zeer ten dele is weggenomen.

"Tweeënhalf procent van de grootgrondbezitters bezat bijna de helft van de totale bouwgrond. Landheren die vele duizenden hektaren in eigendom hadden, waren geen zeldzaamheid. Deze situatie is mede ontstaan doordat de Fransen in de vorige eeuw met de ontginning van de Mekongdelta grote stukken grond aan partikulieren verkochten."

(De kwestie Vietnam, feiten en achtergronden, Amsterdam 1966, p. 51)

Het ongelijke grondbezit, waaruit voortvloeide een patroon van pacht en verschuldiging van de pachters en landlozen, is een belangrijke oorzaak van het feit, dat het Nationale Bevrijdingsfront in dit gebied een van zijn sterkste bastions bezit.

(Dit gebied) is het centrum van de Vietcong-inspanning, de bron van hun mankracht, geld, rijst, zout, verbruiksgoederen en medikamenten. Zoals de Vietcong de oorlog slechts zou kunnen winnen, en dat ook hoopt te doen, door gebruik te maken van de menselijke en materiële hulpbronnen van de delta, om daarmee omvangrijke, semi-konventionele strijdkrachten te vormen, die naast de Noordvietnamezen vechten in belangrijke slagen in de jungle van Midden-Vietnam, zo kunnen de strijdkrachten van de Verenigde Staten en Zuid-Vietnam niet de weg naar hun overwinning opgaan zonder het op te nemen tegen de delta.

(Warner, Reporter, 15-12-'66)

AKTIES IN HET BEGINSTADIUM

Ofschoon de onmiddellijke uitwerking van de toegenomen eisen van de Vietcong was dat de Vietnamezen op het platteland, die nog geen partij hebben gekozen, vijandiger werden tegenover de Communisten, brengt de taak, hun greep op dit netwerk van rivieren, kanalen en rijstvelden te breken, voor de Verenigde Staten enorme problemen met zich mee.

(Warner, Reporter, 15-12-'66)

De Amerikanen begonnen echter reeds vele maanden van tevoren hun lijfelijke aanwezigheid voor te bereiden door akties in de lucht uit te voeren.

OPERATIE 'RANCH HAND'

Dresser (kommandant van de operatie 'Ranch Hand', red. VB) zegt, dat de Mekong Delta-opdrachten de zwaarste zijn. Het deltagebied is vlak en de Vietcong-artilleristen kunnen hem mijlenver zien aankomen. Ze hebben de tijd om zich klaar te maken, te richten en te schieten. Dresser zegt, dat hij op ongeveer 1,50 meter boven de begroeiing nadert, waar bij zijn propellers een wit schuimend spoor op de sawahs achterlaten, en dan optrekt tot 45 meter om te sproeien. "Maar toch", aldus Dresser, "worden we tijdens de Deltavluchten flink van gaatjes voorzien." De gebieden die worden besproeid, zijn meestal stroken langs verkeerswegen en spoorbanen, om het de Vietcong moeilijker te maken vanuit een hinderlaag konvooien aan te vallen. De kampementen van de Speciale Troepen worden tot op enkele honderden meters in de omtrek ontbladerd, om de verdedigers een schootsveld te verschaffen. Rijst en andere gewassen, die als voedsel zouden kunnen dienen voor de Vietcong, worden vernietigd. Het kost drie tot vijf dagen voor de besproeide bladeren bruin beginnen te worden en afsterven. De boom zelf gaat na vijf à zes weken dood. Het sproeimiddel doodt, doordat het de groei te sterk stimuleert, zodat de plant zichzelf doodgroeit.

"Dit is een zeer delikate zaak", zegt Dresser. "Een opdracht om gewassen te doden, gaat rechtstreeks naar Henry Cabot Lodge om goedkeuring te verkrijgen. Dit kan werken als een boemerang als het niet goed wordt uitgevoerd." Boeren, die gewassen verloren zien gaan, worden verondersteld volledige schadeloosstelling te krijgen. Helaas krijgen ze niet altijd alles vergoed. Inhalige provinciehoofden en -onderhoofden steken soms het geld, dat de Verenigde Staten bestemmen voor de boerenslachtoffers van 'Ranch Hand', in eigen zak. "De Vietcong vertellen de boeren dat ons sproeimiddel een dodelijk vergif is", zei Dresser, "maar ik zal u laten zien dat dat niet zo is." Hij hield zijn vinger onder een van de tappen aan het verdeelvat en likte de olieachtige substantie eraf. "Het smaakt naar kerosine waar-

in de chemische bestanddelen overheersen - niet goed, maar nauwelijks een dodelijk vergif, tenzij je het opdrinkt, wat wel niemand zal doen."

"Wij zijn de meest gehate groep in Vietnam," zei Majoor Dresser. "Niemand ziet graag de bomen en gewassen vernietigen, maar het is noodzakelijk."

(Flying, november '66)

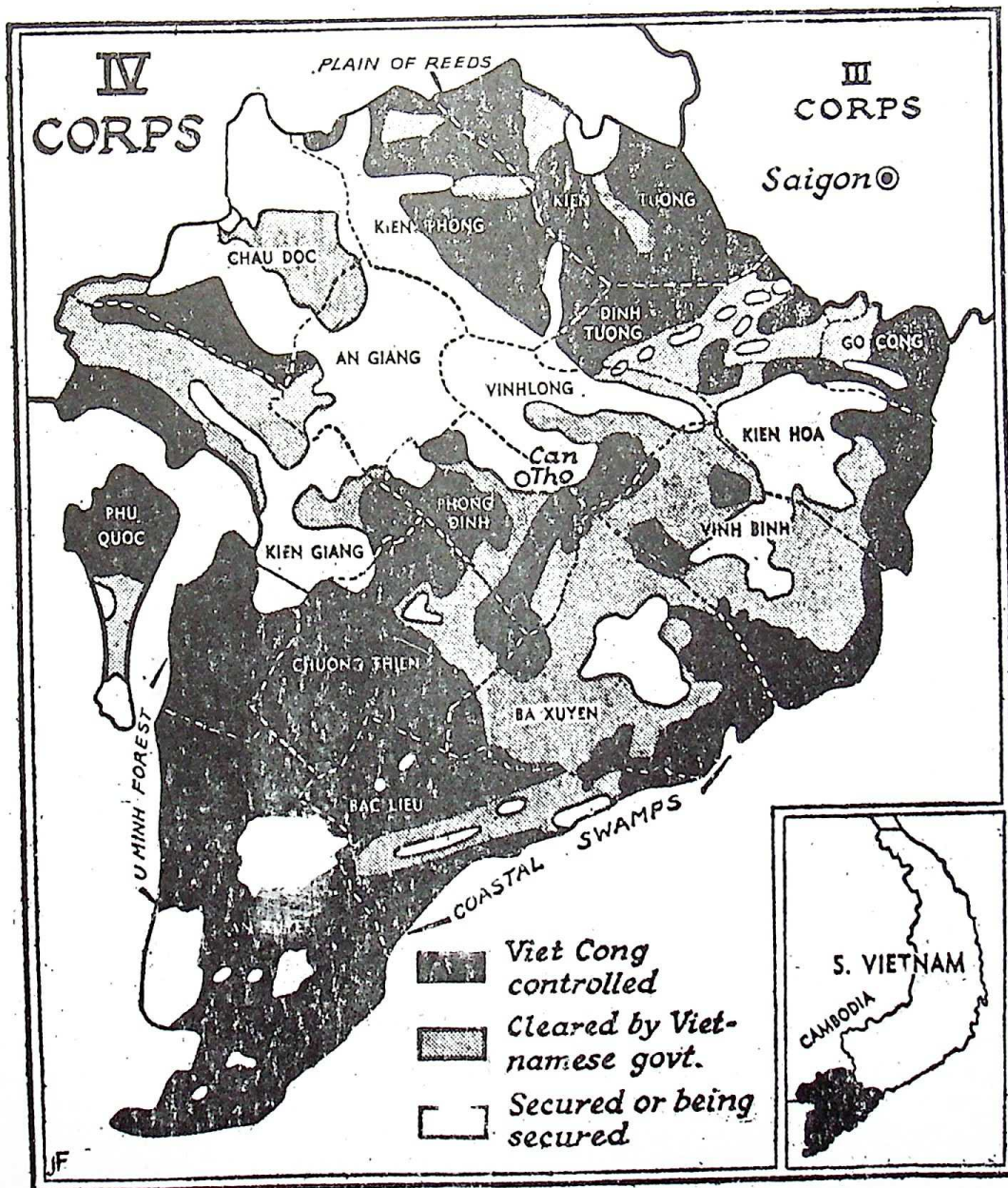
De Vietnamese bevelhebber in de delta, Lt. Gen. Dang Van Quang, van wie het afgelopen jaar gezegd werd dat hij een tegenstander van het binnenlaten van Amerikaanse grondtroepen was in het gebied, dat door zijn 4e korps beheerst wordt, werd zaterdag benoemd in de nieuwe ministerspost van planning en ontwikkeling. (...)

Gen. Quang, die bekend staat als een kundig gevechtskommandant, is bekritiseerd omdat hij zijn troepen zou toestaan in de laagste gelederen tot een vergelijk te komen met de Vietcong.

(Christian Science Monitor, 22-11-'66)

De beslissing het Vietnamese leger te verwijderen van de strijd met de communistische hoofdmacht en het te gebruiken om de pacifikatie te ondersteunen, wekte bij een aantal van de Vietnamese bevelhebbers ontevredenheid, hoewel de premier en de chef van de Vietnamese generale staf de maatregel goedkeurden. Het was een Amerikaans plan en vele Vietnamese veldofficieren hebben nu de indruk dat het gehele Vietnamese leger teruggezet is naar een tweederangspositie.

(New York Herald Tribune, 15-1-'67)

DE HARTEN VAN DE MENSEN WINNEN

We zouden graag de aandacht willen vestigen op een incident dat plaatsvond toen onze troepen hun invasie van de Mekong Delta begonnen. Na drie dagen, op maandag 9 januari, was de marine er nog steeds niet in geslaagd contact te maken met vijandelijke strijdkrachten. De Washington Post zei, evenals de meeste kranten die dag:

"De Amerikaanse marine maakte melding van slechts drie doden, waaronder één vrouw." (. . .) Hun werkelijke verhaal stond in het eerste verslag over de invasie van UPI in de Washington Daily News van 7 januari. Hierin werd gezegd dat de landing ongehinderd plaats had en dat de eerste Amerikanen die aan land gingen 13 journalisten waren, maar dat er twee Vietnamese teenagers waren gedood. "De jongen en zijn meisje liepen hand in hand op een stelling van de marine in," zei UPI. "Schildwachten zagen hen aankomen en daar ze niet wisten wie zij waren, schoten ze hen neer. Ze stierven samen, hun hoofden nog steeds bij elkaar."

Onze eerste slachtoffers waren dus een wandelend paartje. Onze schildwachten waren zenuwachtig of stom. En het hoofdkwartier van het Marine Korps probeerde zich er later uit te liegen door de jongen en het meisje te beschrijven als sluipschutters. Deze combinatie van stomheid en leugenachtigheid zal, zo vermoeden wij, een passende inleiding blijken te zijn tot deze campagne om de sympathie van de mensen in de Mekong Delta te winnen.

P S Het blad Le Monde van dit weekend (8-9 jan.), dat net is aangekomen, voegt hier nog een aardige voetnoot aan toe. De Franse korrespondent die bij de landing van de marine aanwezig was, zei dat de Amerikaanse kommandant de sektor tot 'free kill zone' had verklaard.

Men legde uit dat dit betekende "wij hebben het recht te schieten op alles wat we zien bewegen."

Laat ons hopen dat de Vietnamezen zullen wennen aan deze, uit de grond gestampte, nieuwe wetten.

(I F Stone's Weekly, 16-1-'67)

STERKTE VAN DE BETROKKEN STRIJDKRACHTEN

De Vietnamese regering heeft drie volledige divisies geregelde landtroepen ingezet, verscheidene eerste klas gevechtsbataljons en grote groepen lokale en regionale strijdkrachten. Ze vinden een naar schatting 83.400 man sterke Vietcong-troepenmacht tegenover zich, waaronder 24 bataljons van geregelde troepen bestemd voor grote manoeuvres, 14.000 permanente en ongeveer 35.000 'part-time' guerrillastrijders. (Christian Science Monitor, 5-12-'66)

Aan de hiermee overeenkomende schatting voegt Warner toe:

Op het ogenblik zijn er in dit centrum van de 'kleine' oorlog misschien tien keer zoveel gewapende Vietcong als er in heel Vietnam waren, toen de oorlog voor het eerst tot een crisis kwam, zes jaar geleden. (The Reporter, 15-12-'66)

JOHNSON ZIT IN ZIJN MAAG MET VREDESINITIATIEF

De stroom van geruchten over vredesvoorstellen in Vietnam kwam weer sterk in het middelpunt van de belangstelling te staan met de bewering dat Hanoi verleden jaar december toestemde in rechtstreekse besprekingen met de Verenigde Staten, met de bedoeling de oorlog te beëindigen. De besprekingen die in Warschau gehouden zouden worden, vonden nooit plaats omdat de Noord-Vietnamezen hun toezegging introkken na de Amerikaanse luchtbombardementen bij Hanoi op 13 en 14 december. Het verhaal, volgens de Washington Post van vandaag, bekend gemaakt door een hooggeplaatste Westerse diplomaat bij de Verenigde Naties, had bijna niet op een voor de Amerikaanse regering pijnlijker moment kunnen komen. Nog maar twee dagen geleden verzekerde president Johnson op een perskonferentie dat Amerika 'geen enkele serieuze aanwijzing' had gekregen dat Hanoi bereid zou zijn over de vrede te praten. Het was blijkbaar een gevoel van diepe verontwaardiging dat de diplomaat (waarschijnlijk een Canadees) er toe bracht zijn opzienbarende nieuws te lanceren.

Besprekingen met Pool

Het is moeilijk te zeggen hoeveel afbreuk het nieuws zal doen aan de reputatie van de president, zowel in Amerika als in het buitenland. Maar de regering zal met iets beters moeten komen dan met het commentaar dat ze zojuist leverde, en dat gewoon herhaalt dat "er nooit enige aanwijzing is geweest, direkt of indirekt, voor een tegenprestatie van Hanoi die het stopzetten van de bombardementen op militaire doelen in Noord-Vietnam zou rechtvaardigen." Want de verklaring van wat er vroeg in december heeft plaatsgevonden tussen beide zijden is veel te gedetailleerd om zomaar opzij geschoven te worden. Men zegt dat de mislukte poging om tot vredesbesprekingen te komen, begonnen is met twee gesprekken tussen ambassadeur Cabot Lodge en de Poolse vertegenwoordiger in de Internationale Controle Commissie, ambassadeur Janusz Iewandowski. Deze twee ontmoetten elkaar blijkbaar in de woning van de Italiaanse ambassadeur in Saigon, op 2 en 3 december.

Ontmoeting afgelast

Of Cabot Lodge volgens instructies handelde, is niet duidelijk geworden maar men zegt dat hij er bij de Poolse afgevaardigde op heeft aangedrongen het initiatief te nemen om een nieuwe reeks kontakten te leggen tussen Washington en Hanoi. Men zegt dat hij heeft verklaard dat Amerika ten aanzien van Vietnam het niet gewenst achtte een situatie te scheppen gelijk aan die van de Korea-oorlog.

Ongeveer twee dagen later, zo gaat het verhaal, meldde Rapacki de Poolse minister van buitenlandse zaken, aan Washington dat Hanoi had toegestemd in besprekingen op ambassadeursniveau die in Warschau zouden moeten worden gehouden, en dat er voor dat doel speciale afgevaardigden van Washington gestuurd konden worden. Vreemd genoeg drongen de Noordvietnamezen blijkbaar niet eens aan op onmiddellijke stopzetting van de bombardementen als voorwaarde, hoewel ze wel zullen hebben aangenomen dat dat zou gebeuren.

Op het ogenblik dat de bommen vielen in de tweede serie luchtaanvallen na die van verleden jaar juni op Hanoi, gelastte de Noordvietnamese regering de ontmoeting af. Het werd aan Rapacki overgelaten een boodschap naar Washington te sturen waarin Amerika er duidelijk van werd beschuldigd het plan opzettelijk te hebben gesaboteerd.

Dit verhaal voegt een belangrijk stukje toe aan de verwarrende puzzel van hoop op vrede. Het kan zelfs wel verklaren waarom er de laatste tijd zoveel vage aanwijzingen zijn geweest dat er een vredesovereenkomst in de lucht hing. De vroegere rechterhand van de president, Bill Moyers, vierde deze week zijn laatste dag in het Witte Huis met de verrassende opmerking tot een journalist: "Een schikking in Vietnam staat nu voor de deur."

(The Observer, 5-2-'67)

DE VLUCHTELINGEN UIT DE 'IJZEREN DRIEHOEK'

Phucuong, Zuid-Vietnam, 16 januari

Gezeten in dunne, met canvas bedekte tenten, opgezet op een stuk braakliggende grond zonder bomen, onder een gloeiend hete zon, proberen 6000 Vietnamezen, voor het merendeel vrouwen, kinderen en oude mensen, weer enige orde te scheppen in hun plotseling veranderde bestaan. Bedreigd door meedogenloze bombardementen vluchtten zij verleden week uit de vier dorpen gelegen in een hoek van het bolwerk van de Vietcong, dat nu bekend staat als 'de IJzeren Driehoek'. Het vruchtbare, 150 km² grote gebied met rijstvelden, boomgaarden en rubberplantages ongeveer 48 km ten noorden van Saigon, wordt verwoest als een onderdeel van de operatie 'Cedar Falls'.

Ongeveer 16 000 gevechtstroepen nemen deel aan de operatie. Het doel ervan is de guerrilla's voorgoed hun toevluchtsoord te ontnemen. Amerikaanse bevelhebbers zijn ervan overtuigd dat zij, om hierin te slagen, de bewoonde delen van de IJzeren Driehoek moeten ontvolken. De vier dorpen Bensuc, Rachhap, Bungcong en Rachkien bestaat in feite al niet meer. Toen zij, al huilend, vertrokken zagen vele vrouwen hoe hun huizen in brand werden gestoken of met de grond gelijk gemaakt werden. "Ja, ik mis mijn dorp" zei mevrouw Nguyen Thi Bich. Mijn voorouders stierven er. Mijn huis, mijn rijstvelden en mijn gewassen zijn er." Zij is een 48-jarige, door het leven geharde vrouw. Zij is hier met vier kinderen en haar man, één van de ongeveer 100 mannen tussen de 18 en 50 in het kamp. Amerikaanse en Vietnamese functionarissen geloven dat de meeste echtgenoten en jongemannen met de Vietcong mee diep in de jungle

zijn gevlucht. "Mijn man heeft erge last van asthma", zei de vrouw. "Daarom is hij nooit door de Regering of het Bevrijdings Front in hun leger opgenomen." Zij ging op haar hurken zitten bij een pot rijst die begon te borrelen op een klein houtvuur tussen drie stenen. Ze deed stukjes gedroogde vis in de pot. "Dit is slecht voedsel" zei zij. Het was Amerikaanse rijst, gedistribueerd door het Office of Civil Operations, dat de Vietnamese regering helpt bij het herinstalleren. De Vietnamezen vinden de rijst smakeloos en veel te kleverig. "De mensen van het Bevrijdings Front probeerden niet ons tegen te houden toen wij weggingen" vervolgde zij. Ze wisten dat wij gedood zouden worden door de vliegtuigen en de kanonnen als wij bleven, maar ze waarschuwden ons dat, als wij weggingen, wij misschien niet terug konden komen. En toen de Vietnamese functionarissen naar het dorp kwamen en pamfletten uitdeelden, beloofden zij ons voedsel en baantjes. Aangemoedigd door de Vietnamezen en de Amerikanen namen haar gezin en de meeste anderen uit het vluchtelingenkamp hun rijst, kippen en eenden, hun varkens, karbouwen en vee, hun potten, matjes en andere huishoudelijke artikelen mee. Men stelde boten en vrachtauto's beschikbaar om hen van hun woongebied naar het 40 km verder gelegen kamp te brengen. De 1ste Infanterie Divisie, die zijn hoofdkwartier in het dichtbij gelegen Dian heeft, bracht water, voedsel en bamboe om slaappleatsen en tentpalen van te maken. De mensen achter de harmonica-achtige rollen prikkeldraad die het kamp omheinen, zijn verbitterd. "Ik was erg arm in mijn dorp, maar dat vond ik niet erg", zei de 24-jarige mevrouw Le Thi Tau, die zwanger is van haar tweede kind. "Ik wou blijven. Vorige week vlogen de visvormige vliegtuigen (zwaarbewapende helikopters) over ons land. Mijn echtgenoot wist niet wat voor dingen het waren. Hij ging staan en zij beschoten en doodden hem. Ik wou dat ik er gebleven was en ook gedood was. Ironisch genoeg verklaarden enkele Amerikaanse functionarissen in het kamp in een privé gesprek dat zij overplaatsing op zijn best een dubieuze strategie vonden. "Deze mensen zijn voor het merendeel vrouwen, kinderen en ouders van leden van de Vietcong", zei één van hen. "Daar zijn wij vrij zeker van." "Maar het schijnt mij toe" zo vervolgde hij, "dat wij de mannen duidelijk maken dat, zolang als zij tegen ons blijven vechten, wij hun gezinnen zullen voeden en verzorgen en dat zij, hoewel zij gescheiden zullen zijn en het niet al te geriefelijk zullen hebben, tenminste veilig zullen zijn."

En verder is men van mening dat wanneer het oorlogsgeweld uit de IJzeren Driehoek wegtrekt, de vroegere bewoners eenvoudigweg zullen terugkeren van al die nieuwe woongebieden die hun zijn toegewezen, en dat zij zich weer bij hun echtgenoten zullen voegen en hun leven opnieuw zullen proberen op te bouwen.

(New York Times, 17-1-'67)

OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 25 januari tot 10 februari 1967

- 25 januari - Ky ontslaat Nguyen Huu Co, de minister van oorlog. De Zuidkoreaanse 'Woeste tijger'-divisie heeft 16.000 dorpelingen uit het gebied van de provincie Phu-Yen geëvakueerd.
- 26 januari - Volgens de New York Times zijn er reeds enkele maanden geheime contacten tussen de Verenigde Staten en het Bevrijdingsfront. Momenteel bevinden zich ongeveer 2500 verzetsstrijders en Noordvietnamese soldaten in gevangenschap. Voor de senaatskommissie van buitenlandse zaken heeft McNamara zijn ontevredenheid betuigd met de aanvoer van de Amerikaanse versterkingen en met het effect van de bombardementen op Noord-Vietnam. De Zweedse ambassadeur in Peking, Leonard Petri, bevindt zich in Hanoi waar hij met de regering en het Bevrijdingsfront praat.
- 27 januari - De operatie 'Cedar Falls', die tot doel had het voor eeuwig 'vietcongvrij' maken van de 'ijzeren driehoek' 40 km ten noordwesten van Saigon, is voltooid. (6000 burgers zijn geëvakueerd, 711 Vietcong gedood, 722 'verdachten' aangehouden en 573 wapens buitgemaakt). Washington bevestigt contact met Bevrijdingsfront (echter alleen over humanitaire kwesties). Moskou waarschuwt Japan tegen 'indirekte deelname' aan de oorlog in Vietnam. Hanoi protesteert bij de Internationale Controle Commissie wegens Amerikaanse bombardementen op civiele doelen in de steden Nam Dinh en Thanh Hoa.
- 28 januari - Nguyen Duy Trinh, minister van buitenlandse zaken van Noord-Vietnam, herhaalt dat de enige voorwaarde voor vredesbesprekingen het onvoorwaardelijk stopzetten van de bombardementen en verdere oorlogshandelingen is. Bij een Amerikaanse

- aktie bij Can Tho, in de Mekong Delta, zijn 31 burgers per vergissing gedood en 33 gewond. B-52 bommenwerpers hebben met fragmentatiebommen een basis van het Bevrijdingsfront vernietigd op 11 km ten noorden van Saigon, vlak bij de grens van Cambodja. Volgens 'Newsweek' zijn meer dan 1700 Amerikaanse vliegtuigen verloren gegaan, hoewel de officiële opgave 864 bedraagt (zie 21/1)
- 30 januari - Kennedy uit zich in Parijs optimistisch over een spoedige kans op vredesonderhandelingen.
- 1 februari - Volgens een door de Amerikanen buitgemaakt geheim document van het Nationaal Bevrijdingsfront zou hun invloed op de bevolking het afgelopen jaar iets afgenomen zijn. 2000 Geestelijken demonstreerden voor het Witte Huis tegen de oorlog.
- 2 februari - In de 'gezuiverde' ijzeren driehoek heeft een onderdeel van de Amerikaanse 1e divisie 'zware' verliezen geleden bij een aanval van het Front. Als antwoord op de vredesgeruchten herhaalt Rusk in een TV-interview de oude Amerikaanse standpunten. De operatie 'Prairie', even ten zuiden van de gedemilitariseerde zone, die zes maanden geduurd heeft, is afgelopen en heeft 1397 gedode Vietcong opgeleverd. Johnson zegt in zijn perskonferentie tot vijf maal toe, 'dat er geen serieuze aanwijzingen zijn' dat Hanoi naar de konferentietafel wenst te komen. In Parijs heeft de eerste 'fact finding mission' van Russells Tribunaal rapport uitgebracht.
- 3 februari - Volgens de 'Washington Post' werken Oosteuropese VN-diplomaten aan een vredesplan voor Vietnam. In Zuid-Vietnam zijn nu 400.000 ha verwoest met plantendoden de middelen, heeft generaal O'Connel verklaard. Het Bevrijdingsfront heeft het grote munitiedepot bij Long-Binh, 21 km van Saigon, opgeblazen.
- 5 februari - De Amerikanen zijn begonnen met een operatie die tot doel heeft in een strook van 5 km breedte ten zuiden van de 17e parallel alle vegetatie te ontbladeren.
- 6 februari - Robert Kennedy heeft ontkend, dat hem tijdens zijn Europese reis een vredesaanbod van Hanoi is overgebracht.
- 7 februari - Pham Duy Nhung, een geestelijke van de Cao Dai-sekte, heeft in brieven aan regeringen die direkt bij de oorlog betrokken zijn, benevens aan Oe Thant, een vredesplan voorgesteld.
- 8 februari - Om 7 uur plaatselijke tijd is het Tet-bestand ingegaan. Saigon zal zich hier slechts vier dagen aan houden. Meer dan 100 miljoen strooibiljetten zijn door de Amerikanen boven Vietnam afgeworpen, om de vijand op te wekken tot desertie. De Paus roept op tot verlenging van het bestand, om tot vredesonderhandelingen te kunnen komen. Kosygin knoopt in Londen aan bij de uitspraak van minister Nguyen Duy Trinh (zie 28/1).
- 9 februari - Johnson en Van Thieu reageren negatief op het verzoek van de Paus. De beurs van Tokio registreerde de grootste daling sinds drie jaar, wegens de vredesgeruchten aangaande Vietnam. Rusk verklaart op een perskonferentie dat "Amerika niet van plan is de bombardementen te stoppen, terwijl Noord-Vietnam daartegenover slechts bereid is over vredesonderhandelingen te gaan praten."
- (Le Monde-NRC-Utrechts Nieuwsblad)

AMERIKA KAN NIET WINNEN

Wilfred Burchett

De Australiër Wilfred Burchett is de journalist die de verhoudingen in Vietnam het beste kent. Aan zijn sympathieën voor de Vietcong bestaat geen twijfel, maar zijn beschrijvingen en voorspellingen zijn steeds juist gebleken.

(Red. Deutscher Panorama)

Gedurende mijn laatste bezoek bij de hoogste politieke en militaire leiders van het Nationale Bevrijdingsfront (FNL), wenste het Amerikaanse hoofdkwartier in Saigon zichzelf weer eens geluk een 'moeson-offensief' van de Vietcong afgeslagen' te hebben. Daar het Bevrijdingsfront echter nooit grote offensieven in de regentijd begint - zijn grote overwinningen heeft het allemaal in het droge jaargetijde bevochten -, kon het Amerikaanse hoofdkwartier echt goedkoop een 'overwinning' vieren. In werkelijkheid echter waren alle belangrijke gebieden van Zuid-Vietnam, daarbij het reusachtige bevolkings- en voedingsmiddelenreservoir van de Mekong Delta, vast in handen van het Bevrijdingsfront gebleven. Precies zo was het met het gebied ten zuiden van de 17e breedtegraad, die - ruw genomen - de grens tussen Zuid- en Noord-Vietnam markeert.

En de Amerikanen hadden de grootste moeilijkheden tenminste overdag een paar straten open te houden. Het treffendste voorbeeld van wat de Amerikanen niet in staat waren te doen, leverde de 1e divisie van de US-mariniers. Deze elite-eenheid van de beroemde 'leren nekken', de eerste US-gevechtstroepen die in Vietnam landden, heeft tot nu toe noch de ongeveer 90 kilometer lange weg tussen hun hoofdbasis Danang en de zuidelijk daarvan gelegen basis Chu Lai kunnen openmaken, noch de ongeveer 70 kilometer lange weg tussen Danang en de basis Phu Bai in het noorden. Zelfs na aankomst van de 3e mariniersdivisie gelukte het niet deze drie bases met elkaar te verbinden - ondanks talrijke operaties die de mariniers in de afgelopen 17 maanden ondernamen.

Ontwijkende antwoorden

Ik ben meermalen over dit gebied gevlogen en uit de lucht schijnt het belachelijk dat de gevreesde mariniers, verreweg de beste gevechtstroepen van de Verenigde Staten, niet in staat zouden zijn de verbindingswegen tussen hun bases te beveiligen, ja, dat de jungle ertussen nu vaster in handen van de Vietcong is dan op het moment dat de mariniers landden. Niets illustreert beter het probleem, waartegenover de Amerikanen in Vietnam zich geplaatst zien en waartegenover zij zich ook met een half miljoen of één miljoen troepen geplaatst zullen zien: bevolking, klimaat, bodemgesteldheid en de natuur zijn tegen hen. Hoe pijnlijk het mislukken van het veilig maken van het Danang-Chu-lai gebied voor het Pentagon en voor de mariniers is, blijkt uit een interview met generaal Wallace Greene, de bevelhebber van het US-marinierskorps, dat het aardskonserveer tijdschrift 'US News and World Report' op 5 september publiceerde. Men lette op Greenes ontwijkende en defensieve antwoorden:

"Zijn de mariniers eigenlijk geen gevangenen in hun bases aan de kust?"

"Nee, dat zijn ze niet. ... Van de bases uit opereren wij, en wij verruimen ze geleidelijk..."

"In welk tempo verruimt u deze bases? Zult u spoedig in de gelegenheid zijn alle drie met elkaar te verbinden?"

"Juist dat stemt mij optimistisch: toen wij circa 17 maanden geleden aan land gingen, namen wij de verantwoordelijkheid op ons voor een gebiedsstreek van minder dan 10 mijl (1 mijl = 1,6 km) lengte, waarin slechts weinig Vietnamezen leefden. Nu omvat het gebied onder onze verantwoordelijkheid 1620 vierkante mijl (4196 km²) met 900.000 Vietnamese burgers. Dat zou ik toch als vooruitgang willen kenmerken."

Men lette erop dat generaal Greene de laatste vraag niet heeft beantwoord; dat wat hij ontwijkend 'gebied onder onze verantwoordelijkheid' noemt duidt alleen het gebied aan, waarin zijn mariniers bombarderen, 'pacificeren', en 'doden-verbranden-verwoesten' -operaties uitvoeren. Generaal Greenes ondervragers boorden verder: "Wanneer zal, volgens uw schatting, de verbinding tot stand gebracht zijn?"

"Ik zou willen zeggen dat een deel van het programma in de eerst komende maanden uitgevoerd zou kunnen worden."

"... Zijn de twee mariniersdivisies eigenlijk voldoende om deze kustbases met elkaar te verbinden en al de andere opdrachten te vervullen, die hun opgedragen werden?"

"Als wij er aanvullende troepen zouden heenbrengen, zouden wij onze opdrachten sneller kunnen vervullen."

Met andere woorden: generaal Greene heeft toegegeven dat de helft van Amerika's elitetroepen met de vruchteloze poging bezig is, circa 170 km wegverbindingen te zuiveren - en 'verantwoordelijkheid' over 1620 van de in totaal 65.000 vierkante mijl Zuidvietnamees staatsgebied uit te oefenen. Er is in Zuid-Vietnam in totaal 14.000 km weg en 1360 km spoorlijn - bijna alle bezet of gecontroleerd door de Vietcong. In augustus werden de in Saigon geakkrediteerde korrespondenten naar Danang uitgenodigd om over de opening van een 40 km lange 'Overwinningsweg' te berichten, die de mariniers van Danang uit gebouwd hadden. Hij is 'breed als een startbaan voor straaljagers', vertelde mij een Amerikaanse korrespondent. Toen de persmensen in Danang aankwamen wachtte er een helikopter op hen, om ze naar het eindpunt van de weg te vliegen, waar ze de aankomst van het eerste konvooi zouden beschrijven en filmen. Het zou te 'riskant' zijn geweest eenvoudig de weg af te rijden.

Inwijdingsfeest?

Een Amerikaanse persveteraan vertelde mij: "Dat had u moeten zien: Eerst kwam een amtrack, een reusachtig amfibisch voertuig voorzien van rupsbanden met 50 mm machinegeweren, dan een half dozijn tanks, dan gepantserde troepentransportwagens, een paar vrachtwagens met sol-

daten, dan weer tanks en tenslotte weer een amtrack. Het was een militaire onderneming, geen inwijdingsfeest van een weg."

In zijn interview werd de kommandant van de US-mariniers ook gevraagd:

"Generaal Greene, brengen de mariniers in deze oorlog eigenlijk net zoveel tijd vechtend door als in vroegere oorlogen?"

"Deze oorlog is anders dan vele uit het verleden. Wij hebben twee programma's en we proberen ze in evenwicht te houden. Het ene heet: opsporen en vernietigen; het andere: pacifikatie."

"Wat betekent dat precies: opsporen en vernietigen?"

"De woorden drukken dat eigenlijk heel goed uit: wij zoeken naar georganiseerde eenheden van de vijand, tot we ze gevonden hebben. Dan beginnen wij direkt, gewoonlijk met helikopters, en proberen ze te vernietigen of te versplinteren. De vijand vinden, tot stilstand brengen en doden. Pacifikatie bestaat daaruit, de Vietcongs uit de dorpen te halen, ze gevangen te nemen, te doden of ze in de jungle of in de bergen in het westen te drijven - en dan gemeenschapsprogramma's te beginnen om de bevolking weer op de been te brengen."

Hier scheen het de konservatieve redakteuren van 'US News and World Report' duidelijk te worden dat de mariniers de vaders, echtgenoten, broers en zoons juist van die mensen 'doden of de jungle in drijven', van wie achteraf verwacht wordt, dat zij de 'gemeenschapsprogramma's' lachend aksepterden. Zij vroegen generaal Greene:

"Hoe ter wereld identificeert u dan de vijand in zo'n dorp?"

"Wat wij doen? Wij nemen een dorp onder handen, laten we zeggen met 500 of 600 mensen. Wij omsingelen het dorp, meestal voor de dageraad. Dan dringen wij met de Zuidvietnamese troepen het dorp in, verzamelen de bewoners, controleren iedereen, en brengen ze dan in een omheining, waar wij ze medisch verzorgen, te eten geven en ze passen geven. Dat duurt ongeveer drie dagen. Als Vietcongs in het dorp proberen te vluchten, worden zij in onze keten gevangen. Als zij proberen zich te verbergen, dan vinden we ze en graven ze uit. In een dergelijk dorp doodden wij tien Vietcongs en ontdekten een aantal van hen in bronsschachten. We probeerden ze met traangas uit te roken."

De mariniers behandelen dus de Vietnamese bevolking in het 'gebied onder hun verantwoordelijkheid' als vijanden. Ieder voorwendsel, dat de mariniers in Zuid-Vietnam zouden zijn om het voor 'agressie' uit het noorden te beschermen, wordt losgelaten. Dorpsbewoners worden gecontroleerd, opdat zij hun eigen bloedverwanten aangeven en aan de dood door vreemde indringers uitleveren; hun bronnen worden vergiftigd. Greene werd gevraagd of dat alles niet een zeer lange tijd zou vergen.

Kameraden bleven liggen

"Een lange tijd", antwoordde de chef van de mariniers. "Denkt u er alleen maar aan, hoe lang wij al in Europa staan. - 20 jaar. En hoelang zijn we in Korea? Vijftien jaar. De kern van de zaak is: dit is een taak op lange termijn."

Aan het eind van het interview had generaal Greene nog steeds niet verklaard, hoe en wanneer zijn mariniers een echt klein probleem zouden oplossen: het tot stand brengen van verbindingen tussen hun bases Danang, Chu Lai en Phu Bai. Klaarblijkelijk is het minder riskant, burgers te 'controleren' en ongewapende dorpsbewoners neer te schieten ( ).

Het Amerikaanse troepeng geheel in Vietnam omvat reeds nu het beste wat de Verenigde Staten aan gevechtstroepen bezitten. Er zijn geen betere eenheden dan de 1e en 3e mariniersdivisie, de 1e infanteriedivisie, de 1e 'vliegende kavalerie' en de 25e infanteriedivisie. De soldaten in deze divisies - de enigen met ervaring in de jungleoorlog - zullen volgens het geldende rooster binnenkort, als hun twaalfmaandige diensttermijn is afgelopen, naar het vaderland terugkeren. In hun plaats komen nieuwelingen, die tegenover de beste junglestrijders ter wereld zullen staan, Vietnamese partizanen met tot twintig jaar ervaring in dit soort oorlogsvoering. De aangekondigde 400 000 man in Vietnam tegen eind 1966 en 600 000 tot 700 000 man eind 1967 zullen alleen op diegenen indruk maken, die aan overwinningen - huidige of toekomstige - met hulp van de statistiek geloven. De komputers kan voor het Pentagon het raadsel oplossen, hoeveel soldaten nodig zijn. Maar hij kan niet zeggen, waar het deze vandaan haalt en hoe het met hun kwaliteit gesteld is ( ).

'US News and World Report' heeft op 19 september de kaarten op tafel gelegd:

"De militaire planners vrezen nu, dat mannen in uniform op gevaarlijke wijze tot schaarse waar geworden zijn. Hun nieuwste zorg: waar kan men nog troepenreserves vandaan halen, in het geval dat de oorlog zich naar Thailand heeft uitgebreid? Waar zouden de Verenigde Staten opgeleide soldaten kunnen vinden, om aan deze situatie het hoofd te bieden?" (. . . .)

Daarbij komt het opgebruiken van Amerikaanse troepen door de tegenstrijdigheden van 'pacifikatie' en 'opsporen en vernietigen'. In de 'pacifikatie' (zoals de Amerikanen die verstaan) werden kleine vorderingen eigenlijk in slechts twee gebieden van Zuid-Vietnam gemaakt: 1) in een uitsluitend door de Hoa Hao-sekte - dat wil zeggen: zonder enige vertegenwoordiging van de regering in Saigon - beheerst gebied van de provincie Long Xuyen; 2) in drie van de negen distrikten van de provincie Binh Dinh. In deze drie distrikten van Binh Dinh staan de dorpen dus onder toezicht en zijn er voedingsmiddelen en medikamenten voor degenen, die het 'kontroleproces' overleven. Maar Binh Dinh is de enige Zuidvietnamese provincie, waarin drie complete divisies gestationeerd zijn: de 1e Amerikaanse 'vliegende kavalerie', de 25e Zuidvietnamese divisie en de barbaarse 'Tijger'-divisie uit Zuid-Korea. Dat betekent: pas wanneer men negen divisies in Binh Dinh zou hebben, zou men alle negen distrikten van deze ene provincie kunnen 'pacificeren'. Maar Zuid-Vietnam heeft zo'n veertig provincies met tussen de zes en twaalf distrikten per provincie. Men heeft geen Pentagon-komputer nodig om uit te rekenen hoeveel divisies men op grond van de ervaringen in Binh Dinh nodig zou hebben om heel Vietnam te 'pacificeren': namelijk 360. Niet eens de gehele US-Army zou dit probleem kunnen oplossen.

(Deutsches Panorama, 21-12-'66)

MEKONG PLAN VORDERT

Na bijna 20 jaar planning en ondanks de remmende invloed van de Vietnamese oorlog, komt er nu vaart in de ontwikkeling van de Mekong rivier ten behoeve van de vier oeverstaten Cambodja, Zuid-Vietnam, Thailand en Laos. In de Verenigde Naties werd dit weekend overeengekomen het vier-landen-Mekong Comité op 7 december bijeen te laten komen in de Cambodjaanse hoofdstad Phnom Penh om de financiering te bespreken voor de dam bij Prek Thnot (f 180 miljoen), die niet alleen energie voor de hoofdstad zal verschaffen en waterstromen zal helpen beheersen, maar ook 46.000 acres (+ 22.000 ha) zal bevoeien voor de rijstbouw. Ondertussen heeft men gepland met de bouw van elektriciteitsleidingen 500 mijl noordwaarts door de rivier tussen Thailand en Laos te beginnen in januari. Ze zullen hydro-elektrische kracht brengen van de Nam Ngum dam, in een zijrivier 45 mijl ten noorden van Vientiane, naar noordoost Thailand, waar 25 miljoen ton ijzererts van goede kwaliteit ligt. Een staalfabriek zou een duizend ton per dag kunnen produceren ofwel meer dan Thailands huidige behoefte, die geïmporteerd wordt. Nam Ngum zal in 1970 ook geïrrigeerd bouwland verschaffen aan één van de armste gebieden in Laos. Het succes om de fondsen voor dit f 140 miljoen kostende project het afgelopen jaar te vergroten, moedigde de stap aan tot een de volgende maand te houden konferentie, die borg moet staan voor Prek Thnot. De konferentie bracht ook de communistische Pathet Lao ertoe teams van geologen die op zoek zijn naar mineralen, toe te staan naar oost Laos te trekken. Nog een symbool van regionale samenwerking is de overeenkomst waarbij de vier landen, ondanks hun politieke tegenstellingen, zich akkoord hebben verklaard onder VN-supervisie het eigendom te verdelen van de hoogspanningsleidingen, waar deze de rivier snijden. Deze op zichzelf verheugende successen zijn hopelijk slechts een begin van de enorme ontwikkeling van deze rivier, die Zuidoost-Azië zal moeten herscheppen. De 2600 mijl lange Mekong, gevoed door de sneeuw in Tibet, heeft een jaarlijks debiet dat slechts overtroffen wordt door de Ganges en de Yangtze. Het laagste rivierbekken draineert een bassin, dat kwa gebied groter is dan Frankrijk, hoewel slechts ongeveer 3 procent volledig geïrrigeerd wordt en het hydro-elektrisch potentieel nauwelijks gebruikt wordt. Aan de andere kant belemmeren de jaarlijkse overstromingen nu de ontwikkelingen buitengewoon.

Tot dusver zijn alle reeds vergevorderde projecten o.a. Prek Thnot en Nam Ngum aan zijrivieren van de Mekong gelegen. De spektakulaire ontwikkeling zal later komen met de hoofdstroom dammen bij Pa Mong, die een reservoir zullen scheppen slechts een beetje kleiner dan de Aswan dam en twee en een half miljoen acres zullen irrigeren, en bij Sambor, die genoeg kracht zal hebben om een aluminium fabriek te voorzien. De bevolkingsdruk in het bassin is relatief licht voor Azië en het zou een gebied kunnen worden, dat op grote schaal voedselooft exporteert.

In Zuid-Vietnam zelf zijn de plannen klaar voor vier dammen en ook voor het bouwen van de eerste brug in het deltagebied bij My Thuan.

(The Guardian, 28-11-'66)

MEDEDELINGEN

Brussel. Op 4 maart zal een nationale betoging voor Vrede in Vietnam plaatsvinden, onder hoede van Kardinaal Cardijn, een twintigtal leden van het parlement, 30 professoren van de vier universiteiten, verantwoordelijken van vakverenigingen enz.

De Vietnamkrant van het Jongerenkomitee kan uitsluitend besteld worden door overmaking van f 0,60 op postgiro 611302, ten name van Jongerenkomitee Vrede en Zelfbeschikking voor Vietnam, Amsterdam. Men ontvangt hem dan franko thuis.

Vertalers die zich opgegeven hebben voor vertalingen van stukken ten behoeve van dit Bulletin worden alvast hartelijk bedankt en ontvangen te zijner tijd bericht.

Teach-in Haarlem op vrijdag 24 februari a.s. 8 uur in Café Brinkman. Sprekers die tot nu toe bekend zijn, zijn: O.D. van den Muyzenberg, M. Bakker, H.J.L. Vonhoff, Theo van Thijn, Renate Rubenstein, Ig. J.J.W. Stienen, Prof. David Kettler, Duco van Weerlee.

Aktiegroep Vietnam Rotterdam (St. Jozefstraat 141). Zaterdag 18 februari, 2 uur, demonstratie vanaf het Stadhuisplein.

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo). Demonstratie op zondag 19 februari om 3 uur bij de Dokwerker, Amsterdam. Vooraf om half één in Sigma-Centrum, Kloveniersburgwal 87, extra voorstelling van het Vietnam-stuk van Theater Terzijde, toegang f 1,- in plaats van normaal f 4,-. Na afloop in Frascati: Paul van 't Veer.

Verkrijgbaar plakkers: 'Johnson voor het tribunaal', 'Vietnam, Nederland ook medeplichtig' of 'Vietnam' met t in kruissymbool. 200 voor één gulden.

Vietnam-prent van Aat Veldhoen: 25 ct.

Postgiro 1263483 ten name van Aktiegroep Vietnam.

LITERATUUR OVER VIETNAM

De bittere erfenis, Vietnam en de democratie, door Arthur M. Schlesinger, één van de medewerkers van wijlen president Kennedy en schrijver van 'De duizend dagen'. Een nederlandse vertaling van The Bitter Heritage. Kritisch tegenover het Amerikaanse regeringsbeleid en een pleidooi van een middenkoers: stopzetting van de Amerikanisering van de oorlog. H.J. Paris, Amsterdam (1967). f 5,90.

Viet Nam en guerre, een speciale uitgave van het franse tijdschrift Europe (nr 450, octobre 1966), gewijd aan (oorlogs-) poëzie en proza van Noordvietnamese en Bevrijdingsfront-auteurs. NF 12. -. Parijs, Editeurs Français Réunies.

Background information relating to Southeast Asia and Vietnam, 2d revised edition. Committee on foreign relations US Senate. US Government Printing Office, Washington (march) 1966. Een verzameling documenten die de basis van de Amerikaanse politiek weergeven: brieven, toespraken, perskonferenties, witboeken e.d. Belangrijk voor letterlijke teksten van Amerikaanse standpunten, echter incompleet aangezien essentiële documenten zijn weggelaten (bijv. het Witboek 1961). Verkrijgbaar bij de USIS, Korte Voorhout 2, Den Haag. \$ 1.00

Lost Soldiers. The French Army and Empire in Crisis 1947-1962, door George A. Kelly. M.I.T. Press, Cambridge, Mass. 1966. \$ 10

Bevat een historisch overzicht van de eerste Indochinese oorlog, waarin de nadruk valt op de ideologie van de 'revolutionaire oorlog', zoals die door Franse officieren is ontwikkeld, en later in Algerije is toegepast. De Franse ideeën over guerrillabestrijding hebben grote invloed gehad op de opleiding van de Amerikaanse 'special forces'.

Binnenkort verschijnt de twaalfde aflevering van:

DE KWESTIE VIETNAM, feiten en achtergronden.

Schrijvers: P. Korver, H. Amptmeyer, S. Bosgra, T. Visser en Fr. de Vries.
Eindredactie: R.R. Eybersen. Voorwoord van Prof. Dr. J. Verkuyl. Uitgeverij
Polak & Van Gennep. Prijs f 6,50. Te bestellen door storting van f 6,50 op
postgiro 1281198, ten name van Vietnam Bulletin. U krijgt het dan onmiddellijk
franko thuisgestuurd.

DRUKWERK

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND